

LA PRIMAVERA A PEQUÍN UN DIETARI

La maleta negra duu una tanca metàl·lica amb la marca Diplommat; la bossa de paper, d'un groc llimona tan estrident que fa mal d'ulls, és de Massimo Dutti, Barcelona; la bossa de mà porta l'estampat de Vuitton, i la dona que seu entaforada al bell mig d'aquestes pertinences «de viatge» duu unes sandàlies plenes d'incrustacions de pedretes de colors—blau, turquesa, taronja, malva, gris, blanc—que fan que la primera cosa que em crida l'atenció no sigui la seva cara, o el seu capteniment en un espai públic—que, d'altra banda, no té absolutament res de diferent del dels milers de persones que circulen per aquesta terminal—, sinó els seus peus enjoiats. I el cert és que, quan m'hi fixo amb una mica més de deteniment, els seus peus no són pas res excepcional, perquè són uns peus normals, però desperten la curiositat del *voyeur* pel fet de no dur mitjons i d'anar mig embolcallats per uns leotards llargs i elàstics, com de gimnasta, que passen amb una trava menuda per sota la planta dels peus, deixant els dits i el taló a la vista i fent ressaltar els lluentons de pedretes de les sandàlies, que brillen amb l'espurneig somort d'uns ulls de gat.

La dona que observo és la meva veïna xinesa durant uns instants en aquesta sala enorme d'aeroport, des de la qual puc guaitar, a través dels finestrals descomunals, avions i camionetes, transports diversos dels serveis de les companyies d'aviació, autobusos de passatgers, remolcs de maletes i cisternes de combustible. El sol lluu amb una claror xafogosa i humida damunt les extensions asfaltades de les pistes i aquests peus grossos moblats per unes sandàlies

plenes de pedreria són una bona entrada al salt entre la ficció i la realitat que ara podré descobrir, ja que em fan pensar en un dels personatges femenins de *Família*, la novel·la de Ba Jin que tinc a la falda i que lleigeixo mentre espero per emprendre el viatge a Pequín.

A *Família* apareix descrita una joveneta que els altres protagonistes admiren i menyspreen perquè mostra uns peus petitíssims: és l'última noia de la seva nissaga que ha dut els peus embenats segons els cànons culturals de la vella Xina.

—Doncs si has decidit no casar-te, ¿per què deixes que la cinquena tia t'embeni els peus?

Shuzen no va saber què contestar. Callà i abaixà el cap, s'agafà els peus adolorits amb suavitat. Recordà que la mare li explicà que quan la tia gran va arribar a casa, acabada de casar, la gent es reia dels seus peus grossos i que, fins i tot, alguns de la família van anar a la seva habitació a aixecar-li les faldilles per mirar-los. Per boca de la seva mare és com va saber que tenir els peus grans era una desgràcia. Va aprendre que els peus petits portaven la felicitat, i va patir molt, va vessar moltes llàgrimes i va passar moltes nits sense dormir per fer dels seus peus aquella cosa informe. Però ¿quin era el fruit de tot allò? La mare els mostrava amb orgull a la gent, però eren motiu de burla per als joves de la seva edat. Els elogis que la seva mare predeia no havien arribat i, en canvi, sí que ho havien fet les burles i la compassió. Acabava de fer tretze anys i s'havia convertit en una víctima.²

El nou i el vell món xinesos es condensen simbòlicament en una imatge de principis del segle xx i el lligall dels peus que descriu la novel·la és, en la seva corporeïtat, el lligall

² Ba Jin, *Família*, traducció d'Eulàlia Jardí, Barcelona, Viena, 2011, pp. 168-169.

impossible amb un passat que s'esvaeix d'una manera imparable. Els peus de la dona xinesa que jo he estat espiant ara a l'aeroport de Barcelona, amb les sandàlies de pedreria i totes les bosses de les compres a les botigues de moda del *duty free*, m'han atret probablement pel seu simbolisme invers al del personatge de Ba Jin: la nuesa descarada dels peus alliberats al costat de les benes emmascaradores de la compra compulsiva, la ràpida substitució de la barbàrie inhumana del tenallament físic pel tenallament estult i adotzenat del consum occidental.

WANG WEI
El prat dels cérvols

Sembla que no hi hagi ningú a la muntanya buida...
i tanmateix em sembla sentir una veu
allà on el sol, penetrant en el bosquet,
m'enlluerna amb la llum que fa damunt la molsa verda.

Em ve al cap una imatge metafòrica: despertar d'un somni i estrènyer-me contra el caliu del cos que tinc al costat és com trobar una fusta on aferrar-me enmig d'un naufragi. No cal que el somni sigui angoixant, però el cos que agombola el desfici incontrolat de les imatges i de les escenes oníriques sempre és com el peu que, després de temptejar inútilment el fons del mar, es clava per fi, amb aparent seguretat, a la sorra de la platja. Rumiant-hi una mica més, també se m'acut que la realitat no sempre és una taula de salvació o bé que, com en els somnis preocupants que ens recorden que, de fet, ens despertàvem d'un somni dins un altre som-

ni, l'oceà d'allò que és desconegut—nosaltres som els primers desconeguts, i ho són tots els altres «jos» i tots els altres «tus»—és immens i inabastable, i que al capdavant és molt difícil destriar consciència i subconscient, realitat i percepció. Dono voltes a aquesta mena de pensaments sense arribar a engrescar-m'hi gaire, sense treure'n cap conclusió, però ara que, per primer cop en uns quants anys, tinc temps per a mi i per badar, decideixo fer un esforç i intentar escriure de la manera més asèptica possible els somnis que, d'ara endavant, sigui capaç de recordar durant aquestes setmanes de la meva estada a Pequín.

SOMNI Som una corrua de gent important que puja unes escales antigues, a l'aire lliure, com qui fa l'ascensió a una fortalesa. Plou amb una certa intensitat, el cel és cobert. Pel decorat i la gernació, l'escenari té el mateix aire d'algunes escenes a les pel·lícules d'*El Senyor dels Anells*. Jo pujo amb dues persones més, i duem tres paraigües oberts, grans, negres, que inclinem endavant per protegir-nos millor del xàfec. La pluja ens ha començat a xopar l'esquena. La persona que tinc a la meua esquerra és en Marià Villangómez, a qui procuro protegir de la pluja amb el meu paraigua, tot i que ell també en duu un. A l'esquerra de Don Mariano hi ha una altra persona que conec, jove, però que en el somni no té nom (¿pot ser el meu germà Jordi, o en Jordi Llavina?). Aquest lloc cap a on tots anem sí que té un nom concret: és Santa Engràcia (un poblet enfilat a la muntanya, damunt de Talarn, on jo vaig fer un campament del servei militar). Sense solució de continuïtat, el somni dóna pas a un altre moment diferent: hi ha algun esdeveniment important i ens hi dirigim en cotxe per unes carreteres amb giragonses, una